

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 22138/2022
02.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Данка Зарић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Вукосављевић, адвокат из ..., ради развода брака, вршења родитељског права, уређења личних односа и издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 662/21 од 22.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 662/21 од 22.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 662/21 од 22.06.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П2 514/20 од 06.09.2021. године, у ставовима четвртм и петом изреке, којима је обавезан тужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце ВВ и ГГ плаћа месечно износ од по 15.000,00 динара, а за малолетног ДД износ од 12.000,00 динара, сваког 1. до 15. у месецу за текући месец, почев од дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски услови или док се ова обавеза не измени другом судском одлуком, на рачун законског заступника мајке мал. деце АА и одбијен као неоснован захтев да се обавезе тужени на плаћање доприноса издржавања за малолетну децу преко досуђених износа и то за малолетног ВВ и ГГ преко досуђених по 15.000,00 динара до тражених по 18.000,00 динара, за разлику од по 3.000,00 динара, а за малолетног ДД преко досуђених 12.000,00 динара до тражених 14.000,00 динара, за разлику од 2.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити се наводима ревизије одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке имају троје малолетне деце - ВВ рођеног 2013. године, ГГ рођеног 2015. године и ДД рођеног 2017. године. Тужила је запослена у „БЂ“ а.д. ... и у периоду од октобра 2020. до марта 2021. године је остваривала просечну нето зараду у износу од 35.329,00 динара. Нема непокретности у свом власништву. Живи са мал. децом у стану свог брата на ..., површине 46 м², који јој је брат дао на бесплатно коришћење, с тим што самостално сноси режијске трошкове који обухватају комуналије и струју, порез на имовину, кабловску и фиксни телефон, у укупном износу од 20.000,00 динара. На месечном нивоу за храну за троје деце издваја износ од 30.000,00 динара. Нема обавезу издржавања других лица. Финансијску помоћ пружају јој родитељи који су пензионери и брат који је у радном односу у износима од 15.000,00 и 20.000,00 динара. Тужени је до 23.03.2020. године обављао предузетничку делатност, имао је своју златарску радњу „ББ Gold“, а у периоду од 01.01.2019. до 23.03.2020. када је радња стављена у мировање уплаћивао је социјалне доприносе на најнижу основицу од 24.921,00 динара. Од 01.11.2021. године запослен је у предузетничкој радњи „ЕЕ shop“, чији је власник његов брат ЖЖ. У периоду од јануара 2021. до марта 2021. остваривао је просечну нето зараду од 20.510,00 динара. Живи у у приземљу куће својих родитеља, која има три спрата. На првом спрату живи његов брат, на другом је тужени раније живео са тужиљом и заједничком децом, али пошто кућа није његова не може да донесе одлуку да тај спрат изда у закуп. Родитељи туженог плаћају све трошкове у кући: комуналије, струју, воду, интернет, сnose месечне трошкове за храну и трошкове средстава за личну хигијену и хигијену стана. Тужени гардеробу врло често добија, а понекад нешто купи. Здрав је и не узима никакву терапију. Нема обавезу да издржава друга лица. Све што заради према сопственом исказу даје својој деци односно месечно уплаћује око 20.000,00 динара за издржавање деце. Вози два аутомобила: марке „BMW“ произведен 2007. године и марке „Punto“ произведен 2001. године. Нема допунски посао и није ни размишљао у том правцу.

Малолетни ВВ има осам година. Иде у боравак где има оброке. Један оброк износи 200,00 динара, с тим што дневно има џепарац у износу од 50,00 до 100,00 динара за ужину, обзиром да имају продавницу у школи. За уџбенике му је потребан износ од 10.000,00 динара уз доплату за књиге за енглески од 600,00 динара, за часопис „Језуљко“ два пута годишње по 1.000,00 динара, за лектуру 600,00 динара, за ранац и перницу 3.000,00 динара, школски прибор 1.500,00, обезбеђење 300,00 динара месечно. За храну, одећу и обућу месечно му је потребно око 11.500,00 динара. Иде на фудбал који месечно кошта 4.000,00 динара, за хигијену му је месечно потребно а 700,00 динара, а за замену стакала, обзиром да има проблеме са видом му је потребан износ од 7.500,00 динара. За „Еко“ улошке потребно је издвојити 6.000,00 динара, за прославу рођендана на годишњем нивоу износ око 10.000,00 динара. Малолетни ГГ има 6 година. Иде у вртић који се месечно плаћа 5.500,00 динара, а малолетни ДД има 4

године и као треће дете не плаћа вртић. За храну, одећу и обућу месечно им је потребно по 11.500,00 динара, за средства за хигијену по 700,00, за хуманитарне акције у вртићу и друге активности по 1.000,00 динара месечно. Здрави су и без посебних потреба.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су, након оцене да је у најбољем интересу мал. деце да се по разводу брака парничних странака повере мајци на самостално вршење родитељског права, а да се уреди начин одржавања личних односа малолетне деце са туженим, применили материјално право из одредбе чл. 160, 162. и 163. Породичног закона и обавезали туженог да доприноси издржавању малолетних ВВ и ГГ са износом од по 15.000,00 динара, а малолетног ДД са износом од 12.000,00 динара месечно, имајући у виду потребу малолетне деце као поверилаца издржавања, с обзиром на њихов узраст, трошкове становања, исхране, хигијене, одеће, обуће, наставних и ваннаставних активности, стандард средине у којој деца живе и стандарде родитеља као дужника издржавања.

По оцени Врховног касационог суда, износи на које је побијаном пресудом тужени обавезан су адекватни да допринесу задовољењу потреба мал. деце, да им омогуће ниво животног стандарда какав ужива тужени као дужник издржавања, а да притом не доведу у питање егзистенцију туженог. Ово имајући у виду утврђене месечне потребе мал. деце, минималну суму издржавања која се користи као коректив приликом одређивања потреба примаоца издржавања, висину прихода и расхода странака као дужника издржавања, као и чињеницу да је тужени здрав, радно способан, да нема других лица које је дужан да издржава, да живи у заједничком домаћинству са родитељима који сnose све трошкове становања, режија, исхране и хигијене, да поседује два путничка моторна возила и да додатним радним анагажовањем може да остварује већу зараду, а да тужила доприноси издржавању деце не само на тај начин што задовољава њихове финансијске потребе, већ и што свакодневно брине о њима и васпитава их.

Неосновано се ревизијом оспорава правилна примена материјалног права. Другостепени суд је оценио све околности на страни мал. деце, као поверилаца издржавања и околности на страни оба родитеља, као дужника издржавања, које су од значаја за оцену могућности сваког од родитеља да доприносе издржавању све мал. деце. Како је таква оцена заснована на савесној и брижљивој оцени сваког доказа засебно и свих доказа као целине, што је видљиво из образложења побијане пресуде, по оцени Врховног касационог суда, износи на које је тужени обавезан нису превисоко одређени. Удовољење захтеву у мањем износу од досуђеног не би било у складу са критеријумима прописаним Породичним законом, правилно утврђеним према потребама деце на месечном нивоу и могућностима туженог, као дужника издржавања. Смањењем обавезе туженог дошло би до несразмерно већег преваљивања терета обавеза издржавања деце са једног родитеља на другог, конкретно са оца на мајку, иако су они једнаки обвезници издржавања.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић